

Краката ритяха и сякаш
отблъсваха смъртта,
и все още шептеше там
бунтовната уста.
На господата стана много —
направиха те знак,
Двамина мигом дотърчаха
и хванаха по крак.

Увиснаха на него те,
и той се умири -
потъна примката завчас
във костите дори.
Потеглиха си господата
и казаха: "умря!"
Но пак извръщаха глави
и гледаха назад.

Защото таен глас зад тях
шептеше с тих повей.
"Един вий може да убийте,
но ^{класата} ~~вдигна~~ ^{вдигна} ~~се~~ ^{живей!}
След много жертви, ~~та~~ ^а ще вдигне
бесилки и тогаз
във гняв свещен ще прогърми:
"Сега е ред на вас!"

Писано в Париж, в края на юни 1935 г.

ПРЕВЕДЕ:

АСЕН РАЗЦВЕТНИКОВ

36